

Vasadi Péter

Zárszó

Krzysztof Penderecki hirosimai elégiájához

„Az apokalipszis kísérteties víziói az emberiséghez és az egyes emberhez intézett sürgető intelmek, hogy ismerjék föl helyzetük komolyságát.”

[Hans Küng: Minden dolgok kezdete]

„A szeretet igazabb az igazságnál.”

[Halmai Tamás]

Egy homoktúró óriás-dinamó
közeledik így a föld alatt,
de csak elvékonyított hangon
cicereg. Lopakodik errefelé.
Kendőzi magát. Mélybe mártja
a magasat. Remegés van az
egyhangúságban. Meg-megszakad
a cirregés. Önmaga után
hallgatózik. Jön valami, jön,
ami majd lesújt, eltöröl, kiirt.
Ledönt. Megéget. Fölperzsel.
Atomjaira bont. Szétszór.
Záporszerű, szürke zuhogásba
fojt. Gyilkos izzásba rejt.
Hirosima utolsó perceit éli.

Megérkezik. Lebeg egyhelyben.
Megáll. A végső folytonosságot
elmetszi a *tett* – süvítés van.
Majd a pokol. A föld házak,
kocsik ezreivel, legelésző
juhokkal a hátán, mint
egy városnyi bölény föl-
emelkedik, s leszegett nyakkal
megindul. Iszonyú trapp ez.

VASADI PÉTER (1926) Budapesten élő költő. A Nemzet Művésze. Válogatott versei 2009-ben jelen-
tek meg. Utóbbi kötete: *Világpor* (2012).

Rés nyílik a nyakán test-
tömegében. Vöröslük a rés.
Megtörtént. Vég van. Vége van.
A csönd démonikus. Leszakad.

Elsötétül a Nap a vissza-
esőző szennytől. A pusztulás
füstgomolyos oszlopa szétterjed
az ég alatt. Elszabadul sok kis
süvítés. Nagyon magasról, hová
mint egy mérhetetlen bendő,
túltömve, torz gömbölyűségben
fölpréselődött, zuhog alá a földi
lét, az ember-test-maradék felhő-
szakadása, súlyos üszökként.
Lechapódnak ezerszám a koponyák,
lábak, karok, csuklók, csontok,
kéz- és lábujjak, csontdarabok,
fogak, szemek, csigolyák, ember-
vér-szálak, -felhők, -függönyök,
rájuk tekeredő, beléjük szövődő
inakkal, kígyóként vonagló
ütőerekkel, sikoly s nevetés
törmelékkal; minden más, nem maga
ebben a sűrű, darabos dobolásban.
Csapkodnak a valahai karok, s el-
hemperednek a hegynyi halmokon.
A lét kiegészített. Merő hamu a halál.
Megítélő pusztulás van.

Foltta silányult a nevét is
felejtő test. Elmaszatolt testbelső-
szőnyeg borítja a romokat.
Lebennyé vedlett a bőr. Ellep
egy dús lombozatú virágfát.
Jajtalan és zajtalan a terjedő
akaratpenész. Csüng alá feketén
egy másik lombozaton. Vastag takaró
volt, most lepedő rongyosan,
hatalmasan. Nincs többé más sem.
Nincs zizegés. Ellenzuhogás. Nincs
mégis, talán, holnap, visszafelé.

Nincs újra. Nincs sincs. Alá s
alább van. Nem csönd a csönd. Maga
a hiány végtelenült el. Nem a semmi.

Nem árad föl az irtózás
fogcsikorgató haragja,
nincs harag, lélegzet is
alig. Ziháló égéstűz van.
Rothadó szavaink közé, a
félbeszakított gondolatok
homokjában puffannak az
utolsó testdarabok.
A város helyén fáklya-
erdő lángol.

